

[Justitsministeren.]

ringen i kraft overgå på brugeren i tilfælde, hvor der foreligger et varigt og selvstændigt brugsforhold. De hertil sigtende ændringer foreslås indsat i færdselslovens § 66.

Forslaget indeholder ikke ændrede regler om cyklers lygteføring. Spørgsmålet herom var for kort tid siden fremme i det høje ting, hvor jeg som svar på et spørgsmål fra hr. Mads Eg Damgaard oplyste, at det var tanken at medtage også regler herom i det nu fremsatte forslag. Overvejelserne er imidlertid endnu ikke helt afsluttet, og da en del af lovforslagets bestemmelser af hensyn til etableringen af det centrale motorregister er af temmelig hastende karakter, har jeg ment at burde fremsætte forslaget nu.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til færdselslov for Grønland*.

Det foreliggende lovforslag er udarbejdet i et samarbejde mellem Grønlands landsråd, politiet i Grønland, landshøvdingen, det grønlandske lovudvalg, ministeriet for Grønland og justitsministeriet.

Forslaget er i princippet i overensstemmelse med den almindelige færdselslov, men er væsentligt mindre detaljeret.

De nugældende bestemmelser for Grønland om færdsel indeholdes i de lokale politivedtægter. Disse bestemmelser er gennemgående ganske summariske. De omfatter visse regler om førerbevis og om forbud mod kørsel i spirituspåvirket tilstand samt enkelte egentlige færdselsregler.

På grund af det grønlandske vejnets og trafikens meget begrænsede omfang var disse regler tidligere tilstrækkelige. Dette er ikke længere tilfældet. I de større grønlandske byer er der sket en udbygning af vejnettet, og der findes nu en ganske omfattende motoriseret trafik. Denne udvikling har gjort det nødvendigt, at der gennemføres en regulering af færdslen efter tilsvarende hovedlinjer som i de øvrige dele af riget. Navnlig har der i de senere år vist sig et behov for regler om motorkøretøjers indretning og udstyr og om deres registrering, mere udførlige egentlige færdselsregler, regler om frakendelse af førerret på

grund af kørsel i spirituspåvirket tilstand samt regler om pligt til at tegne ansvarsforsikring.

Det har været overvejet at søge dette behov imødekommet ved at sætte den almindelige færdselslov i kraft på Grønland, eventuelt med visse afvigelser. Denne fremgangsmåde er dog ikke fundet hensigtsmæssig. Den almindelige færdselslov indeholder væsentlig mere detaljerede regler, end der er behov for i Grønland. Dette beror naturligvis navnlig på, at de grønlandske vej- og trafikforhold fortsat er meget forskellige fra forholdene i det øvrige Danmark. Men også andre omstændigheder gør sig gældende. Lad mig blot som eksempel nævne, at der ikke i Grønland er og næppe heller i den allernærmeste fremtid bliver spørgsmål om at gennemføre en bilinspektør- og kørerlærerordning svarende til den, der gælder efter færdselsloven.

Når jeg ikke har villet gå ind for at sætte den almindelige færdselslov i kraft på Grønland, skyldes det ikke alene, at der ikke er tilstrækkeligt behov derfor. Det er meget vigtigt, bl. a. af hensyn til de grønlandske myndigheders, navnlig politiets og kredsdommernes, arbejde, at færdselslovgivningen for Grønland får en sådan udformning, at den indeholder de regler, der virkelig har praktisk betydning i Grønland, og kun disse regler.

Dette er baggrunden for, at det er foretrukket at udarbejde en særlig færdselslov for Grønland.

Jeg har allerede nævnt, at forslaget ikke i princippet fraviger den almindelige færdselslov. Retningslinjen under forslagets udarbejdelse har været at medtage de bestemmelser i denne lov, som nu eller i den nærmeste fremtid vil kunne få betydning for Grønland.

Den omstændighed, at Grønland er et samfund i så hurtig udvikling, har skabt særlige problemer ved forslagets udarbejdelse. Det er vanskeligt at forudse de fremtidige trafikale forhold — selv inden for et kort åremål. Denne omstændighed har gjort det nødvendigt i noget videre omfang end i den almindelige færdselslov at optage regler om, at nærmere bestemmelser til lovens gennemførelse kan gives administrativt.

Der er næppe tilstrækkelig grund til, at jeg her gennemgår forslaget i enkeltheder.

[Justitsministeren.]

Forskellene fra den almindelige færdselslov består ganske overvejende i udeladelser, der er begrundet i de almindelige betragtninger, jeg har nævnt. Der findes vel enkelte bestemmelser i lovforslaget, hvis indhold afviger fra den tilsvarende bestemmelse i færdselsloven; de fleste af disse bestemmelser er imidlertid omtalt i lovforslagets bemærkninger, og ingen af afvigelserne kan efter mit skøn siges at have større principiel interesse.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endelig har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om tatovering*.

Forslaget bygger på det hovedsynspunkt, at det bør stå folk frit for, om de vil lade sig tatovere, og at det derfor bør være lovligt at tatovere en anden person, når denne selv ønsker det. Forslaget går alene ud på at indføre to begrænsninger: det forbydes at tatovere børn og de helt unge under 18 år, og det pålægges de personer, der driver erhvervsmæssig tatoveringsvirksomhed, at respektere almindelige regler om lukketid.

Den opfattelse, at der er et behov for visse forbudsregler vedrørende tatovering, er ikke ny. Spørgsmålet om gennemførelse af sådanne regler overvejedes således i 1950-erne. Baggrunden var oplysninger om, at et ikke ubetydeligt antal prostituerede kvinder var tatoverede, og at disse tatoveringer vanskeliggjorde de prostitueredes resocialisering. Når spørgsmålet på ny blev rejst i slutningen af 1965, skyldtes det navnlig undersøgelser, der blev foretaget af lægerne Pers og von Herbst og offentliggjort i Ugeskrift for Læger. I bemærkningerne til lovforslaget er der redegjort nærmere for disse undersøgelser. Her skal jeg indskrænke mig til at erindre om, at undersøgelserne navnlig vakte opmærksomhed på grund af oplysningerne om tatoveringernes forholdsvist store udbredelse, om, at tatoveringerne i betydeligt omfang foretages på ganske unge mennesker og på berusede personer, og om, at de tatoverede meget ofte senere fortryder tatoveringerne og jævnlige føler, at de medfører handicap af forskellig art.

Som jeg oplyste i det høje ting den 20. oktober 1965 i besvarelsen af et spørgsmål fra fru Camma Larsen-Ledet, medførte

den pågældende artikel i Ugeskrift for Læger, at jeg fandt det påkrævet, at spørgsmålet om gennemførelse af begrænsede regler vedrørende tatovering blev taget op til nærmere undersøgelse og overvejelse.

Justitsministeriet anmodede børne- og ungdomsforsorgen, fængselsvæsenets institutioner og Dansk Forsorgsselskab om at udtale sig om, hvorvidt man i praksis har erfaringer for, at tatoveringer volder vanskeligheder i resocialiseringsarbejdet, og erfaringer for, at de pågældende — på grund af disse vanskeligheder eller af andre grunde — fortryder, at de har ladet sig tatovere. Endvidere blev retslægerrådet anmodet om en udtalelse vedrørende risiko for infektioner i forbindelse med tatoveringer. I lovforslagets bemærkninger er der redegjort for de nævnte myndigheders og institutioners besvarelser af ministeriets spørgsmål.

Efter det foreliggende materiale må det lægges til grund, at tatoveringer kan medføre betydelige sociale og menneskelige skadevirkninger.

Uanset dette forhold kan jeg ikke anse det for rigtigt at gennemføre noget almindeligt forbud mod tatovering; udgangspunktet må være, at folk skal have frihed til selv at afgøre, om de — uanset den risiko, de løber — ønsker at blive tatoveret. Jeg mener imidlertid ikke, at dette hovedsynspunkt er holdbart, når talen er om personer, navnlig børn og helt unge, der ikke kan forventes at kunne overskue de konsekvenser, der kan være forbundet med en tatovering. Derfor foreslår jeg, at der gennemføres en bestemmelse, hvorefter det bliver strafbart at tatovere en anden person, der er under 18 år. En tilsvarende betragtning fører i og for sig til også at forbyde tatovering af berusede personer. En sådan forbudsregel ville imidlertid blive ret ubestemt og bl. a. af bevismæssige grunde vanskelig at håndhæve. Den er derfor ikke medtaget i forslaget.

Ud over forbuddet i § 1 mod at tatovere børn og helt unge indeholder forslaget i § 2 en bestemmelse, hvorefter personer, der driver erhvervsmæssig virksomhed ved tatovering, undergives de almindelige lukketidsregler. Det er muligt, at lukkeloven kunne have været bragt i anvendelse på tatoveringsvirksomhed, men dette er ikke sket i praksis, og det synes nu rigtigst, at